

CSEPE IMRE:

Tavaszi reggel

Szivárványpántlikát kötött az ég
S mellőzte bokrétának a napot.
Az ébredő reggel fejébe vágta,
Mint pávatollas, díszes kalapot.

Nagylomhán elindult a tájak fölé,
Szélesrehúzva derült mosolyát,
Kacagó kedvében, sugárujjaival
Árnyakra lépte az éjszakát.

Ásítva riad álmából a bimbó,
Harmatcseppel hűsíti homlokát,
Szellő úrfi perdül át a kerten,
Táncra kéri a kicsi ibolyát.

Árnyából kilépve kacag a szegfű,
Harmatba mártja mosdani levelét,
A lenge szellőbe törölköző jácint
Kilocsanakja kelyhe illatmelegét.

Karcsú szárán a tulipán is illeg,
Andalgót lejt, bólong, hajlong,
Szűz kelyhébe egy méhe tér be
Kosarával szuszog, hajlong.

Kankalin guggol az ösvény mellett,
Égre emeli mézzel telt kelyhét,
Bódult illatárban fürdik a kamilla,
Méhecske keféli poros kis fejét.

Harmat tükörben hangya fészülködik,
Összetöri, füre csurran, utánna kap.
Pelyhes kis rügyek hintáznak az ágon,
Még sugarát öntözi rájuk a nap.

Az ablak mögött muskátli tetszeleg,
Sűrög, forog, vörös haját tűzi, bontja,
Nézi magát az ablaküvegbe
Tetszik neki a fodros szoknya.

Talpát nyálazva pendül a dongó
Háromszor körülszáll az almafán,
Sarkantyús lepke imbolyog a kertben
S ájulva zuhan le, virágok illatán.

Delelőn túl

Hiába áltattok ti bukó fények,
Nyúlik az árnyék s az idő hallad.
Hazatér, ki pihenni vágyik,
Valamit fülébe súg az alkonyat . . .

Delelőm elmulott,
Árnyékomat lassan túlnövöm,
Nyakamba akasztom tarisznyám
És kiúszom megmaradt örömöm . . .

Itt már úgysincs mit keresnem,
Nagy faluba vesző Szabadkán,
Mennyit könnyörgtem egy kis emberségért,
Sajnálni elvesztett időmet szabad tán.

Maradék erőmmel útnak feszülök,
Ígéreteknék újra fei nem ülök,
Falumba érek még az éj előtt,
Körülölelem az öreg temetőt.

Két olajmécs lángú szememmel
Kikeresem a helyemet,
Őseim között az ismert rögn
Hajtom le fáradt fejemet.

Falum fölött süt a Nap

Az emlékek felröppennek bennem,
Mint tarkatollú cifra madarak,
Puhaféskű kisfalumnak
Bőillatú akácfáin ringanak.

Belecsiripelnek a vattás csöndbe,
A mezőn napsugár aranyfátyla száll,
Szülőfalumnak daloskedvű népe
Mézetgyűjtő rajként aratásra vár.

Bőtermést ígér a búzatábla
Nem a földesúré, övék a határ,
Néznek a kalászingató tájra,
Nem robog azon már úri batár.

Dúsillatú virágok méze a kehelyben
Annyi sok szépet látok és e helyben,
Fájt a jaj, panasszal volt jegyes
Új élete virradt, boldog lesz Kishegyes . . .